

LA ESQUELLA
DE LA
TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 céntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims

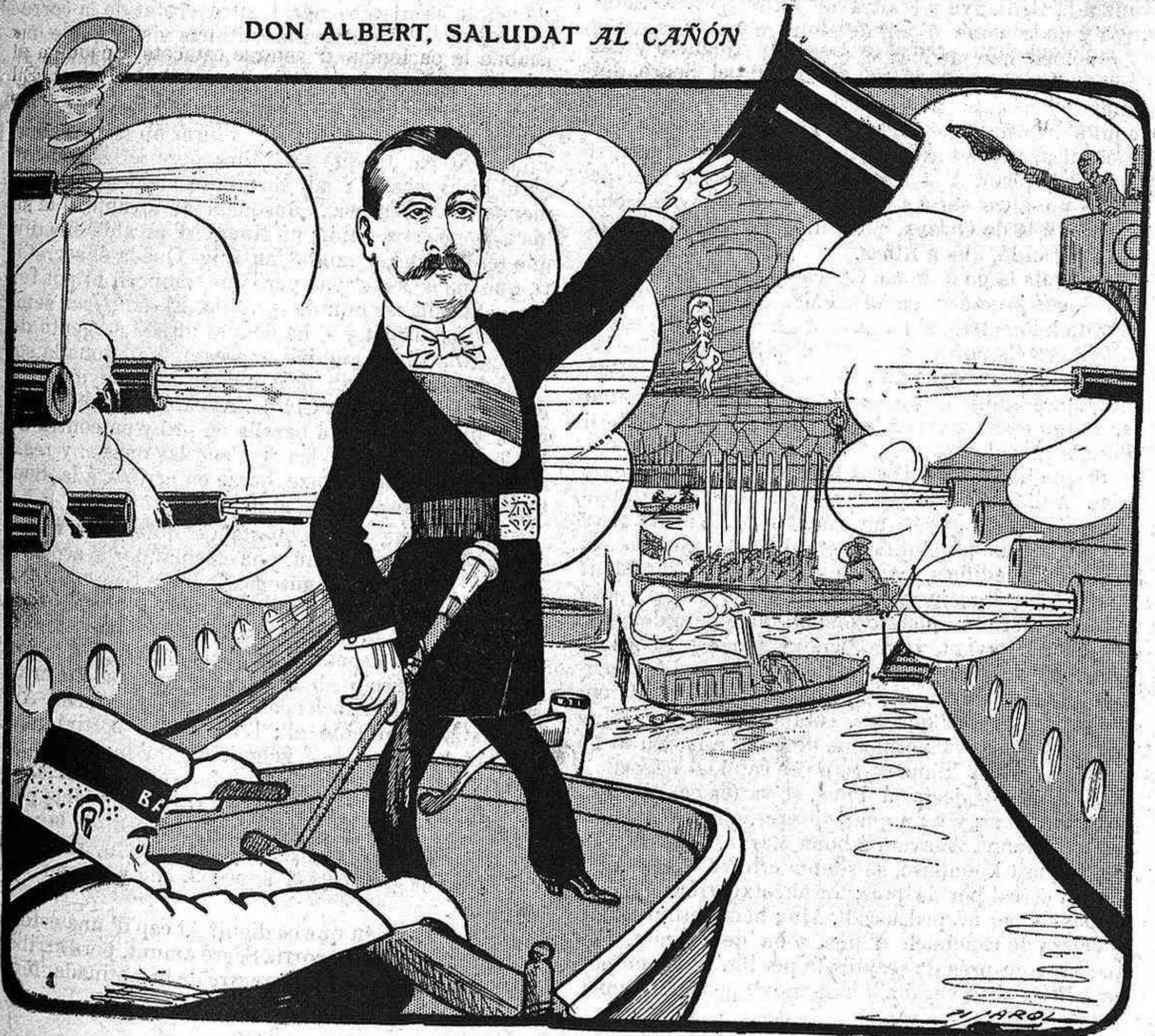
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre Espanya, 3 pessetas
Extranger. 5.

DON ALBERT, SALUDAT AL CAÑÓN

—Si ara 'ls amichs de la *Federación archirrevolucionaria demoledora* 'm vejessin!...

AUTOMÓVILS DE POBRE

L'automòvil, qu' es trasto de rich, fa servey públich á las terras més pobres de Catalunya. Y tenen automòvil per aixó mateix, perque de tan pobres no poden tenir camí de ferro, al sigle xx. Son las comarcas altas, concas y solanas dels rius pirenenchs, que, de natural no 'n son gayre més de pobres que las de l'altra banda de la frontera. Pero 'ls francesos s' ho fan valer, y no deixan incomunicada qualsevol comarca que no sigui casi bé inaccessible; ells practican l' axioma de que un riu gros ó petit porta sempre el camí á la vora, y avuy tots els camíns son carreteras embrancadas ab carrils. Enllá de la frontera, s' acostan las vías férreas de la xarxa general pel Alt Garona, y per ramas secundarias de penetració fins á Bagnères, al Ariège, y al Conflent. Per la nostra banda, Barcelona va posar la línea de Sant Joan, embrancada per carreteras ab Camprodón y Olot, y de Ripoll ab Puigcerdá. Barcelona ha obert també la vía secundaria á Guardiola y las fonts del Llobregat sense cap sortida. Fora de l' influencia barcelonina no s' ha conseguit res. El carril de Girona á Olot s' ha anat arrossegant sense poder acostarse al terme. A Lleyda, res; per aixó ha nascut á Lleyda l' empresa dels automòvils públichs.

De la vía férrea de Barcelona á Saragossa que talla la provincia per baix, no 'n surt cap amunt més que la petita vía de la fàbrica del sucre de Balaguer. Las valls del Segre y del Noguera Pallaresa no tenen ni acabadas las carreteras que han d' anar á finir la una á la Cerdanya y l'altra al Aran. Se n' obra un tros y no 's passa d' allí de molts anys; á empentas y rodolons han arribat á Sort pel Noguera y una mica més amunt de la Seo d' Urgell pel Segre, deixant als costats grans territoris fora del món. Per aquí s' han ficat els automòvils, l' última invenció mecánica, que 's tocan ab la récua del traginer del any de la picor. A la mateixa provincia de Lleyda hi ha un altre servey públich d' automòvils á Solsona; y á la de Girona, corre un cotxe per la colonia de Puigcerdá, fins á Ribas.

Avesada la gent de las Concas y del Urgell á passar dugas jornadas en diligencia pera fer un centenar de kilòmetres, s' ha quedat encantada ab l' automòvil que 'ls porta de Calaf á la Seu en sis horas. Ab aquest encantament, y ab la tolerancia oficial, que no té límits fins que vé una catástrofe, conteu si l' empresa concessionaria podrá fer lo que li dongui la real gana.

Sí que ho fa, sí; y ara os ho contaré tal com ho he vist. A l' estació de Calaf trobeu l' automòvil, maquet, pintat de groch (un francés preguntava anys enrera perque pintém tant de groch els tranvías, els cotxes, els edificis, etc.; jo no ho sé pas) semblant als que fan el trajecte de Barcelona á Gracia, pero sense imperial ni plataforma; ab lloch pera dos passatgers al davant, y una banqueta ó estrapontí al fons. Ja comensa l' abús aixís que os assenteu, perque hi enquireixen á set personas per banda quan no poden ser més que sis. Total disset *assientos* que valen 204 pessetas; com que de Calaf á la Seu hi ha uns cent trenta kilòmetres, no es cap mal negoci.

El primer trajecte, á Pons, se va fer bé. Arribém á Pons. Dinar; y á un quart de tres, altra vegada carretera amunt. Anavam á bona marxa, quan al tercer ó quart kilòmetre, se senten crits y 's veu rodolar un cercol per la pols; tot el cotxe trontolla com si passés per un pedruscall. Alto; hem perdut la tira macissa de cauchuch d' una roda de darrera. Ens parém y després de recullir lo perdut, se 'ns emporta á Pons altra vegada l' automòvil poch á poquet,

com un treballador que hagués pres mal. Ja torném á ser á Pons. ¿Y ara qué farém? Ningú 'ns ho diu; preguntant ens enterém de que 's telegrafia á la Seu per un altre automòvil que arribará de cinch á sis. Després ens aném enterant de que ja n' hi havia hagut un de reserva á Pons, creyentlo necessari per un cas com el que 'ns passa, y que se l' han emportat per un altre servey. Ens contan també que no es un altre automòvil lo que 's necessita, sino una roda de recambi pera posarla al lloch de la que está feta malbé, y seguir el viatge en el mateix cotxe. Tot aixó ho sabém inquirint y preguntant, perque la Companyia no 'ns ha fet saber res. Passa una hora, en passen dugas y tres y quatre... y *Marieta, res no veig*. Pregunta que preguntarás, y á la fi aném á trobar al *Administrador* que la Companyia té á Pons, la vila més important del trajecte. Es un cafeter, qui ens respón que no es propiament ell l' *Administrador*, pero que tan se val, perque no n' hem de tréurer res. Passan las cinch, passen las sis, y l' altre automòvil no arriba.

L' *accidentat* está tancat ab pany y clau; el *chauffeur* ha desaparegut sense donarnos cap explicació; la gent del poble, sorruda, indiferent ó impertinentment curiosa ens tracta del tot com á forasters sospitosos; d' autoritat no se 'ns dona á coneixer cap... Y vetaquí á disset personas perdudas á Pons com si fossin á la Xina. Corren versions contradictorias, sortidas quí sab d' ahont; que si ha sortit l' automòvil de la Seu á las quatre y deu, que si acaba de sortir á las sis; que si no n' ha pogut sortir cap... Se fa fosch la vila insignificant, ens volta com una muralla de presó. No hi ha res per veure. Lluny, blaveja el Montsech, per l' altre costat de la carretera baixa el Segre: son las últimas visions, que 'ns acaban la paciencia d' estarse estacats. Busquém al *administrador*, es un vell sapat, alt, mal carat. Ell no administra res; ell despatxa *assientos*; ell no 'ns pot fer res; ell no té res que veurer ab las reclamacions... No cal dir que de llibre pera ferlas constar no n' hi ha pas... Y ab una mica més ens pega; al menos ens amenassa... Busquém al arcalde, que se 'ns escorre desseguida; un tinent d' arcalde ens diu que tenim rahó, y també 'ns fuig. Queda el secretari, que 'ns acompanya, pero que tampoch hi pot fer res... Ja son las nou de la vetlla. El *chauffeur* sembla qu' ha tornat y s' ha ficat al llit. El sargento de la Guardia Civil, requirit expressament, dona la solució de escriurer un *acta* qu' ell ja 's cuydará de cursar cap al Govern Civil... Al café hi ha disputas, crits, quasi quasi una baralla en pro y en contra de la Companyia... Son las deu, son las onze, ... y res... Un cotxe tardaría dotze horas en arribar á la Seu. Tan per tan, esperarém al dematí...

Soptadament, á dos quarts de dotze, una remor fonda de la part del riu, una resplandor s' acosta á ran de terra... Es l' automòvil de la Seu: un cotxe de quatre *assientos*, als de darrera hi ha la roda nova. Agarrat al volant, un home estrany, torsat, més alta una espatlla que l'altra, respón á la primera interrogació ab una veu esquerdada, á crits, recargolant els renechs com una roda de fochs. Allí no mana ningú sinó ell; l' automòvil sortirà quan li...; hi pujará qui ell vulgui; els qu' haguessin reclamat se quedarian á Pons á fer valdre la reclamació... Y baixa, y vol *trencar la cara* á un dels passatgers que fan rotllo barrejats ab gent de la vila, y á n' el secretari, única autoritat present, que troba *intolerable* la conducta d' aquell home y que no 'l fa callar...

¿Qué més voléu que os digui? Al cap d' una estona l' automòvil adobat corria Segre amunt, pera arribar á la Seu á dos quarts de quatre de la matinada, fent-

nos perdre un dia. El camí era perillós, de nit encare més: la carretera, revoltantse dins de l'estret pas del riu, tancada per colossals murs de roca, estava trencada al pont demunt d'Oliana. Vam haver de baixar y passar per un pontet de fusta, mentres el cotxe dava el tom... Trobavan carros, ab el carreter adormit; las mulas s'apartavan totas solas y seguían ab ulls pacífichs las llums fulgurantas del automòvil al passar.

Vam arribar á la Seu, y avuy encare no hem rebut cap explicació de la companyia, que preveya els accidents avans, tenint un cotxe més qu'ha tret del servey sense que ningú li hagi dit res... D'aixó se'n diu un servey públich garantit pel govern...

Y encare, tot será que no passi de matar gossos l'automòvil de la Seu. Perque es evident que, tot sent dels pobres, lo mateix que 'l dels rics es una màquina que no s'adiu á las carreteras, per ahont hi passan criaturas y vells, y carros ab el carreter adormit.

TULP

PICAR EN FERRO FRET

Rich no més pensant en la mueca que deu fer el ciudadá d'ánima verament barcelonina que, havent estat algunas senmanas sense anarhi, entra avuy al Parch.

—Pero ¿qu'és aixó? —deu dirse.—¿De quí es obra aquest camp perdut? ¿Quín Atila, montat á caball ó en burro, ha passat per aquí, que tal destrossa ha portat á efecte?—

Ni en el més desgraciat poblet de mala mort podria concebirse semblant abandono. Aquell Parch, *propiedad*, avans, de todos los ciudadanos y en el qual tants diners porta enterrats la bonatxona Pubilla, no es avuy altra cosa que la parodia mísera d'un jardí públich entregat á la gens escrupulosa explotació d'un empresari de titelles y sombras xinescas.

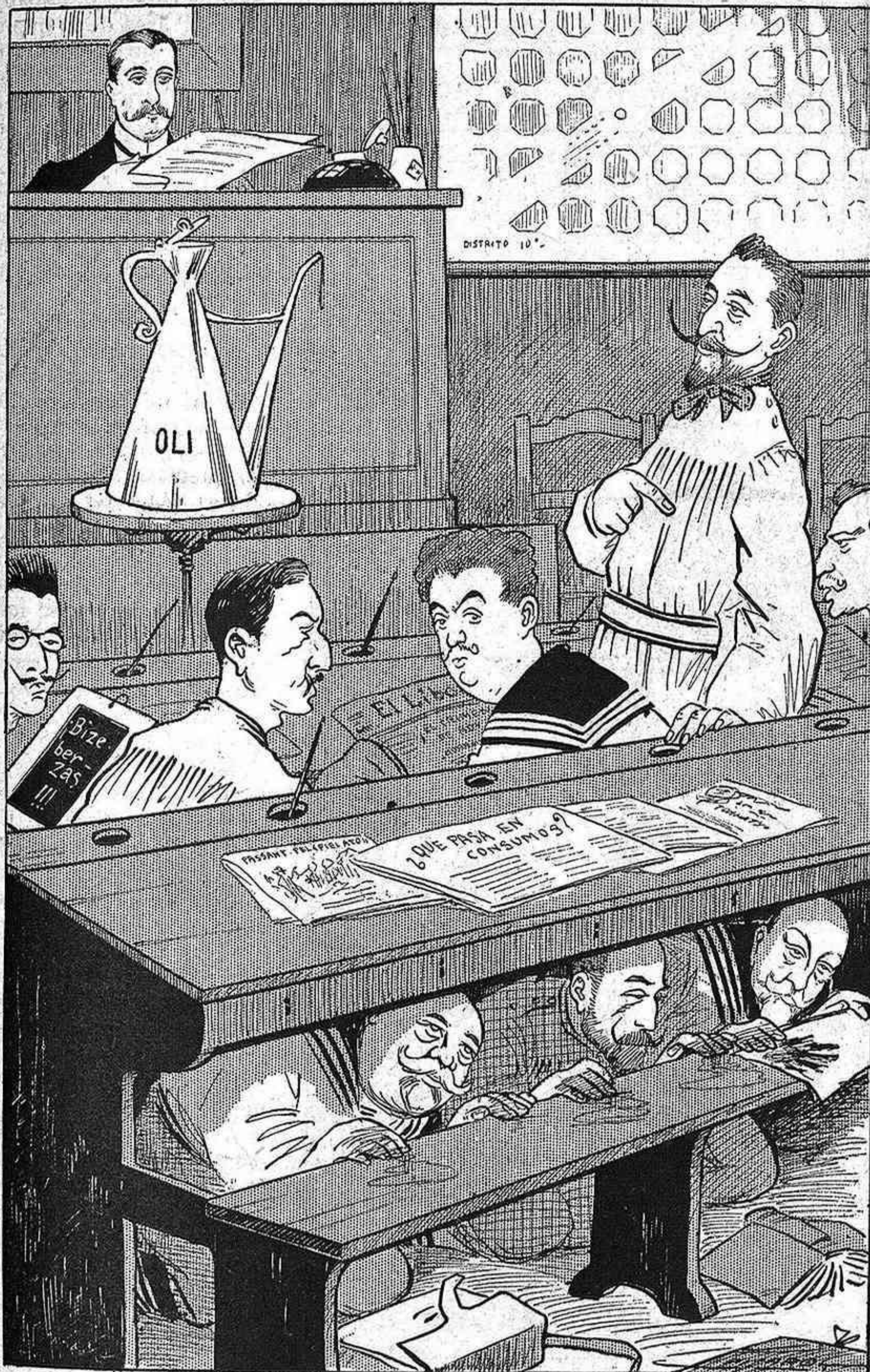
Lo que jamay els Ajuntaments del temps del ominós caciquisme havían gosat permetre, ho ha tolerat una corporació municipal que's diu republicana, progressiva y qué sé jo quantas cosas més. No; no está definitivament consumada la destrucció del Parch, pero pel camí que's va, poch lluny deu ser el dia en que l'últim aucell d'aquell desert, arrupit en una branca del últim arbre, en lloch de refilar alegrement notas d'amor, canti ab el béch caygut el *De profundis*.

* *

¿Varen llegir l'altra senmana el desconsolador pronóstich que 'l metje de capsalera havia dictat?

Un diari—un no més; els altres varen callar—tingué la caritat de ferlo públich.

Á LA ESCOLA DE LA CASA GRAN

UN ALUMNE: —¿Els noys de la Comissió de Consums?
EL MESTRE: —Han fugit d'estudi.

«El director dels jardins municipals, senyor Tobella, ha cridat l'atenció del arcalde respecte dels graves perjudicis que ocasiona als arbres y plantas del Parch la gent que va á las nits á las diversions allí establertas.

»En pochos días han sigut romputs y trossejats estimables exemplars de plantas que eran cuydadas ab molt cariño per sa importancia.»

Aixó era el 7 d'aquest mes. Estém ja á 21. ¿Quíns progressos haurá fet desde llavors la devastadora malaltia?

* * *

Entra avuy el ciutadá al Parch per la porta del monument de 'n Prim, y lo primer que fa es buscar el surtidor que sempre havia vist á la gran plassa del antich Palau de la Industria.

—¿Ahónt es?—pregunta.—¿Qué s'ha fet aquell hermós surtidor?

CONVIDAT D' ESTIU

—Posa un cubert més, Layeta... El senyor se quedarà á dinar.

—Nó, no senyora, nó... més endavant... al hivern... Ara en 'quest temps no menjo casi res...

—L'han destruhit—li contestan.—Se necessitava el lloch pera aixecarhi el teatro de la ópera.

El barceloní alsa els ulls, y l'ánima li cau als peus.

¿Alló es un teatro? ¿Alló ha trobat un padrí capás de posarli el nom de «teatro de la ópera?»

Fins sabent l'amplaria inmensa de la mànega que 'l nostre Ajuntament sol usar en materia d' ornat públich, no 's concebeix cóm ha pogut autorisar la perpetració d' un crim artístich tan horrible.

Una miserable barraca completament núa d' adornos y exhibint á dreta y á esquerra dugas parets de mal ribotejats taulóns sense pintar; al entorn, una tanca de draps en forma de círcul; unas fustotas á manera de porta de galliner, simulant la entrada... y ja está descrit el flamant *coliseo*. Aixó es el teatro, el gran teatro de la ópera, que ab la expressa autorisació del Municipi de la segona capital d' Espanya s' ha construït al Parch sobre l' área de lo que un

día sigué surtidor admirable y tapant indecorosamente la fatxada del antich Museo de Reproduccions.

* * *

Segueix el ciutadá el seu camí d' amargura y 's troba al davant d' un altre adefesi.

—¿Qu' es aixó?

—El teatro de titellas.

Aquí la frescura del empresari de las atraccions s' ha manifestat en un' altra forma. D' un umbrácul propietat de *todos los ciudadanos* n' ha fet un teatro pel seu us particular, plantant taulas aquí, construint cuynas allá y tallant á tort y á dret sense mida ni reparo. Els bosquets vehíns han sigut arrasats. Una tanca de fil-ferro *ab punxas*, com si alló fos un clos de las Pampas ó un vedat de Vila-de-burros, rodeja l' isla ahont está emplantat l' umbrácul. ¡Una profanació en tota regla!

—Y aquesta roba estesa ¿es potser la bugada del empresari?

—Es una pantalla de llustrina blanca, colocada aquí pera evitar que 'l públich indiscret disfruti del espectacle sense pagar...

El barceloní ja no vol veure res més.

Avergonyit, indignat del estat en que acaba de trobar el jardí dels seus ensomnis, surt al carrer ab el cap baix, mirantse maquinalment la punta de las polsosas sabatas.

* * *

—¡Y bé!—murmura, mentres lentament va allunyantse d' aquell camp d' abandono y de miseria:—

UN GRAN CASAMENT

¿Quin plan deuen portar aquests senyors del Ajuntament que tan interès mostren ara en construir parchs nous, quan un que 'n teníam, espléndit, hermos, dotat de tots els atractius desitjables, l'entregan al primer despreocupat que 'ls el vé á demanar y impassibles assisteixen á la seva destrucció escandalosa?...—

Y caminant, caminant, el barceloní pensa una pila de coses lletjas, molt lletjas... y no gayre afalagadoras per aquests senyors que, al mateix temps que deixan destruir el Parch vell, tant empenyo mostren en que la ciutat inverteixi no sé quants cents mils duros en l'adquisició de Parchs nous.

A. MARCH

CORRANDES

Violes

Ets xica com la violeta,
mes te 'n pots ben alabar;
las violetas més flayrosas
son las xicas, prou que ho sabs.

Dos violes incitantes
sota tos ulls han florit;
la llevar qu' els cors plantaren
las ha fetas naixe allí.

Ab las gotas de rosada
que de tos ulls van saltant,
las violas prenen vida
y ens ensenyan á estimar.

No 't sápigas greu, aymada,
á doll haverlas regat,
que com més ho ha estat la
fruyts més dolsos sol donar.

JOHANNUS

GLOSARI

Ja hem quedat, definitivament, que la dona, aquesta màquina exquisida feta de nirvis finíssims, vibrants com cordes de violoncel·lo, té, entre altres moltes qualitats, la d'una sensibilitat subtilíssima. Desde que hi ha poetes que ho diuen. Ho diuen en vers de totes mides. Ho diuen sempre que parlen d'elles, i com que no parlen més que d'elles, vol dir que ho diuen molt sovint. Aquesta sensibilitat de les dones, no sols la demostren pels homes, sinó per les bestioles, i si no fos ofendre'l nostre sexe, diria que moltes vegades, més per les bestioles que per nosaltres. La dona estima'ls gats, estima'ls gocats, estima'ls cavalls, estima les tòrtoles i els

colomins, estima tot lo que no mossega, i ho estima am tanta intensitat que se sab de marits gelosos que han tret la viram de casa per gelos de les bestioletes. A París, sense anar més lluny, hi ha un cementiri pera'ls goços amb inscripcions eternidores: « Al meu Zulú », « Al pobre Totó », « Record etern a la Ninon », « Al meu inoblidable Niní », am cada llàgrima de vidre que faria eternir a un sereno. Hi han goços allí que tenen sastre, que tenen sabater, que tenen camiser i fins planxadora i bogadera, i que no surten al carrer sense samarreta i impermeable; hi han cavalls que tenen unes quadres que ja les voldrien pera ells més de quatre propietaris; hi han gats que dormen en somier, hi han lloros que tenen criat, hi han pardals que viuen de renda, deixada per una viuda, i tot això és degut a lo que

París, 10 d' Agost.—La filla del President de la República y M. Joan Lane, secretari de la presidencia, sortint de la iglesia de la Magdalena, després de rebre la benedicció.

(Inst. ROI.)

TOT ES SEGONS EL COLOR...

—¿Qué li sembla aquesta nova pista de 'n Blanch?
—Me sembla tan negra com las altras.

ICONSEQÜENCIES DE LA CALOR!

El crim s' ha fet diari.

dèiem: al sentiment de les dònnes, que té una flaca per les besties, sien de pèl, sien de ploma.

Doncs bé: hi ha un altre sentiment que'ls pot més que aquet, i és la moda. La moda ho pot tot, en moltes dònnes. Pot més que la raó, que la voluntat, que'l cor, que'l cervellet, fins que la sensibilitat exquisida, fins

que l'enterniment romàntic per tota mena de bestioles. La dòna que estima'ls cavalls, sab que les corrides de toros són una cosa brutal aon surten a la llum del sol les entranyes d'aquelles víctimes; sab que allí hi ha tripes, que allí hi ha sang, que's va a la plaça a veure agonies, i, am tot i això, si arriba un dia que's fa una corrida de moda, i sab que hi haurà tot lo' mellor i que la plaça estarà molt bé, compra un palco i va a la corrida, i pot més la moda que les víctimes; la dòna que estima'ls goços, si és moda veure'ls fox-terriers anar a capbuçons am les rates, i els que'ls porten a caçar rates són caça-rateros de moda, també se sac'ificarà anant hi, deixant-se'ls sentiments a casa; la dòna estima'ls coloms, i si són colomins encara més; però si en comptes de colomins en diuen pichons i és moda matar-los, allí anirà a veure-ls matar, i a veure-ls ferir, que encara és pitjor, i amb ulls romàntics i sensibles darà una mirada tendra al feridor d'aquells pichons, que no serveixen ni pera fer caldo.

Sí; la dòna és sensible, aíl, ja se sab. Tots els poetes ho han dit i ho aniran dient mentres n'hi hagin, i tots ho anirem creient, perquè no hi ha res tant hermós com creure, però en el fons tindrem un dubte. Dubtem de qué si avui en dia hi hagués circo aon lluitessin feres i aon morissin cristians (cristians dels d'ara, entenem-nos bé) i del circ ne diguessin sport i hi anessin emperadors, dubtem de si anirien o no les matrones i les donzelles, com hi anaven els dies de moda en aquells temps que ara en diem barbres!

Creiem més, i això ja és més fàcil de poguer ser comprovat. Que si un dia, en aquestes festes majors aon maten coloms a pedrades, fos moda anar hi, també hi anirien. Tot dependria d'una cosa: que'ls matadors fossin sportmens; que hi hagués tribunes pera mirar-s'ho; que les tribunes fossin cares i que s'hi hagués d'anar en automòvil. Plorarien als colomins, però aplaudirien als que'ls matessin.

XARAU

La meva cédula

Considero imprescindible y de gran utilitat un document que acrediti nostra personalitat.

Comprench, també, que s' imposi per la certificació una taxa mesurada segons nostra posició.

Per xó, porque ningú 's cregui que d' estudi vull fugí, deposito una pesseta (qu' es lo que 'm cal pagá á mí) y estalviant al Municipi molestia, tinta y paper, la cédula que 'm pertoca jo mateix me la vull fer.

Aixís, ni que se separi de la fórmula usual, será lo que 's vol que sigui: un document personal.

De primé, ab lletra ben clara hi escriuré tot el meu nom sense abreviacions, ni topes, porque l' entengui tothom.

Després, la nació, provincia, poble y carré hont he nascut;

més avall, l' *estat* exacte
(de butxaca y de salut).
Seguidament, *domicili*,
anys d' *edat* y *professió*,
y á l' altra banda, las *senyas*
que van á continuació:

Alsada: Metro xeixanta.
Groixudaria: D' un cordill.
Color: Sanitós á ratos.
Pel, ros. *Bigoti*, de grill.

Barba y patillas:—*Ninguna*.
El *front*, ample y despejat
com el cel quan s' asserena
després d' una tempestat.

Cellas: Del tot despobladas,
sense habitants de cap lley.
Ulls: De gat quan s' estarrufa.
Boca, de drach. *Nas*, de rey
ab fortas reminiscencias
del sistema Carlos quart.
Cabell: Ni fi com la seda,
ni tan aspre com l' espart.

Las *orellas*, á son puesto;
sense gens de cotó fluix,
y ab tots els detalls que marcan
las láminas de dibuix.

Complexió: Molt poch robusta.
Temperament: De badoch.
La *cara*: Ni gayre cara
ni molt barato, tampoch.

Aspecte de l' individu:
Senzill, com un quarto antich.
Caminar: Vaig en tranvía;
de caminar me 'n estich.

¿*Ha servit?*—Per poca cosa.
¿*Té mals fisichs?*—Tots morals.
¿*Ha estat processat?*—Ni ganas!

Observacions generals:
Si hi ha lloch, á la casilla
d' aquestas observacions,
hi faré constar el meu lema
y las meas aficions.

Crech que 'l document qu' estengui
donantli tals amplituts,
será un document perfecte
y ab tots els seus *ets* y *uts*.

Donchs lo qu' en ell se consigni,
á baix ho autorisaré
ab un sello y una firma
que dirá aixís:

PEP LLAUNÉ

De mes verdas se 'n maduran

II Y ÚLTIM (*)

El capitá de barco, que ha arribat de la Habana, porta l' encàrrech del germá del pare de la *Bisbética* de visitar á la familia y escriurer després donant detalls de la familia y sobre tot de la nebodeta, y com que l' endemá mateix surt correu per l' Habana, suplica que li permetin tenir el gust de saludar á la noya pera poder escriurer al oncle que l' ha vista,

Ella, com es aixís, s' ha negat á presentarse, y aixó que li han demanat ab molt empenyo, primer el seu pare y després la seva mare.

La que ab prechs y més prechs ho consegueix es la minyona, que ha vist neixer á la noya, que la estima com á una segona mare, y que hi té ascendent moltes vegadas.

Acompanyada de la minyona se presenta *La Bisbética* de mala gana, per la porta que está devant de la cadira ahont seu el capitá.

La minyona surt pel foro.

El capitá, al veure á la noya, s' aixeca súbitament y cridant, demostrant gran sorpresa, diu:

(*) Vejis el número de la senmana passada.

EL BULLIT DELS DUROS

—Dispensi... ¿que 'n tindria un altre?... aquest me sembla qu' es de plom.

—Uy, que mira prim!... de plom ray... mentres no siga sevillano!...

—Son dos cents duros, que li haig de donar... Els vol en paper ó en plata?

—Per més seguretat... si no li fes res y me 'ls volgués donar en calderilla...

¡María Santíssima!

ANGELETA. (*Ab desdeny*). ¿Y ara, qué li ha agafat?
CAPITÁ. ¡Ja m' explicaré! Escolti, escolti; vosté deu ser casada, per supuesto.

ANGELETA. (*Cremada*). ¡Per supuesto, soch soltera!
CAPITÁ. Comprench que, si no es casada, sigui viuda; pero soltera, no, senyora.

EL PARE. ¡Sí, señor, sí, encare es soltera!

CAPITÁ. ¿Soltera? ¿Pero que no tenen ulls els joves de

Barcelona? (*Tan entussiasmat com pugui*): ¿Que no s' en han adonat d' aquesta cabellera tan hermosa y tan espléndida? ¿No es veritat que els cabells li arriban á terra y s' hi arrossegan á tot?

ANGELETA. (*Més cremada*). ¡Vosté no n' ha de fer res!

CAPITÁ. Escolti, escolti; ¿que hi porta incandescents á dins dels ulls que brillan com si fossin dos sols? ¿Y ahont la té la boqueta, que jo que tinch molt bona vista, no la sé veurer?

ANGELETA. (*Cada vegada més cremada*). ¿Qué no s' ha burlat de ningú avuy?

CAPITÁ. (*Ab molta formalitat*): ¡Ni avuy ni may, senyoreta! Y jo li asseguro que encare ha de neixer l' home que tingui el mal gust de burlarsen may de vosté, (*Més entussiasmat*): Molt al contrari: tots els homes que la vegin, la respectarán, la considerarán, la admirarán... y se 'n enamorarán.

ANGELETA. (*Encare més cremada*). ¿Pero, qué s' ha figurat vosté?

CAPITÁ. Ja li diré, ja li diré! ¿Me vol dispensar uns quants segons, que l' meu cor m' ha demanat comunicació pera dirme quatre paraulas? (*Angeleta demostra, aixecant el cap y picant de peus, el seu mal agrado. El capitá acostá tan com pugui el cap al cor, posantse la mà esquerra á l' orella del mateix costat*). ¿May diria qué m' ha dit el meu cor? (*Entussiasmat*): ¡Que vosté era la meva mitja taronja! Que vosté y jo havíam nascut vosté pera mí y jo pera vosté, pera fernos felissos. ¡Y el meu cor no m' ha enganyat may!

ANGELETA. (*Girantse tot d' un plegat molt decidida y dirigintse á la porta d' ahont ha sortit*). ¡Passiho bé, que no estich per més bromas!

CAPITÁ. (*Saltant precipitadament á privarli el pas*): ¡Escolti! escolti! escolti! ¿Qué díu qué? ¿Per qui m' ha pres vosté á mí? Si vosté no está per bromas, menos hi estich jo. ¿Que no sab que jo soch marino y que 'ls marinos no 'n gastém d' aquestas bromas... ni de las altrás?

ANGELETA. (*Rabiosa*). ¿Me vol deixar passar, si es servit?

CAPITÁ. Ja se n' anirá, dona, ja se n' anirá; pero s' ha d' esperar que jo estigui llest, que acabi la meva declaració.

ANGELETA. (*Cada cop més cremada*): ¡Mireu qu' es prou!

CAPITÁ. Jo li asseguro, senyoreta, que la impressió que vosté m' ha produhit no l' havía sentida may. Jo m' he entussiasmat, molt més que de la seva extraordinaria hermosura, del seu mal geni, encare més extraordinari.

ANGELETA. (*Molt decidida*): ¿Me vol deixar passar ó no?

CAPITÁ. Ay! ay! pobres de nosaltres! ¿Me vol fer el favor per amor de Deu de reprimirse una mica, de amagar tot lo que pugui aquest mal geni? Com més esquerpa se 'm manifesta, més me 'n vaig enamorant.

ANGELETA. ¡Y á mí qué se me 'n dona!

CAPITÁ. Pero á mí sí, senyora! ¿Que potser no 'm troba prou bon mosso? ¿Que potser se figura que jo no m' he enamorat de vosté, sino dels mils duros que li donarán els seus papás y de la gran fortunassa que herederá del seu oncle de l' Habana?

ANGELETA. (*Irritadíssima*): ¡Jo aixó no ho havía vist may.

CAPITÁ. Ni jo tampoch havía vist may una senyoreta tan guapa y tan hermosa com vosté. Y de passada, tan mal geni, tan mal agradosa y tan esquerpa com vosté. Fássim aquest favor, Angeleta. Aguantis per amor de Deu, que si segueix aixís, ay pobres de nosaltres!

ANGELETA. (*Donantli una empenta ab totas dugas mans*): ¡Y vaji en nom de Deu!

CAPITÁ. (*Entussiasmat*): ¡Fins dona empentas! ¡Fins dona empentas! (*Decidit*): Ara sí que jo li asseguro que vosté será la meva dona, sens falta, sens falta.

ANGELETA. ¿Que no ho ha sentit, papá?

EL PARE. ¿Qué vols que hi fassi jo, filla meva, qué vols que hi digui si jo conech qu' ell s' ha enamorat de tú?

ANGELETA. (*Molt decidida*): ¡Pero jo no m' he enamorat d' ell!

EL PARE. Qué sabs tú, qué sabs tú. ¿Que no veus que tú no hi enténs res en aixó dels enamoraments? No 's tracta pas de que us caseu demá mateix.

CAPITÁ. No, senyor, no, Deu nos en guard. No porto

pas tanta pressa. Encare que tardém tres ó quatre días, á mí no 'm vé d' aquí.

ANGELETA. (*Esgarrifada*): ¿D' aquí tres ó quatre días?

CAPITÁ. No s' espanti, Angeleta, que quí díu tres ó quatre, díu quatre ó cinch. Ara sí que ja la deixaré passar. Vágissen al seu quarto y rumfhi forsa, y quen s' haji acabat d' enamorar, torni cap aquí, que tots plegats ja ho arreglarém tot.

ANGELETA. Miri; si es boig, que 'l tanquin.

CAPITÁ. D' aixó 's tracta, senyoreta; de que 'm tanquin, pero que 'm tanquin ab vosté.

(*Surt Angeleta molt resolta pel foro*)

ALBERT LLANAS

FRIOLERAS

No sé... Impensadament, avuy, jo y ella
passant ens hem rossat
y he sentit son alé de flor de lliri
qu' encare 'm té embrescat.

Amor, si 'm vols, no ho callis; jo t' ansío...
¿Per que, si 'ns estimém,
passant, no 'ns parlem may ni 'n mostrém ganas,
com sers indiferents?

* * *

Besarse no es pecat, per més que ho digui
qui més, potser, ho ha fet.
¿Per qué 'm miras aixís?—¿Per qué m' estimas?
Acóstat; jo també.

Aixís, acostadets, á flor dels llabis
qu' hi puji 'l dols besar,
que 'l ferho no es pecat; las aus bé 's bessan,
y Deu los ha ensenyat.

* * *

Senyora que dels cors vos feu mestressa,
mas queixas escolteu:
jo tinch fam d' estimar, tinch sed y febre
de sé estimat també.

Jo us prech no 'm rebutjeu: á vostras plantas
mireume de jonolls!
Senyora, caritat; si 'us plau, doneume'l
d' almoyna vostre cor!

JOBICO

TÍVOLI

Ab alguna reforma en el personal artístich ha sigut allargada fins al día 24 la temporada de sarsuela que tant de grat s' havía fet mestressa del públich y que devía acabar sas taschas el passat diumenge.

Entre las innovacions esmentadas s' hi conta, com á peix gros, la substitució de la simpática Pura Martínez que s' ens en va á América, per la celebrada tiple cómica Mercé Ramos, qui no ha fet sino sortir á las taulas y triomfar; tals son las sevas condicions pera 'l género com artista y com femella.

En Pepe Moncayo per la seva part ha aplassat també la guillada, de modo que *Las Bribonas* y demés obretas del día continuan explotantse ab major éxit si cab del que han sigut explotadas fins ara.

Estrenos, cap.

—La Pura, avants d' aná á América,
díu que passa per París...

—Potser marxa ab l' Alacandro?

—Si ell hi atina, potser sí...

¡fóra la única manera
de véures, allí, aplaudit!

CADA COSA Á SON TEMPS

—Au, agafa las carbassas...

—¡Aparta dels meus ulls aquest *càlis* d' amargural... Aixó 's deixa pera la temporada d' exámens.

LAS FESTAS TRADICIONALS

La festa petita.

NOVETATS

Continúan ab éxit las projeccions cinematográficas alternant ab atraccions de diferent género. Algunas d' aquestas son verdaderament notables, com la *Bella Riviera*, el clown *Si-Si*, *Mlle. Eulalia* y la *Troupe España*.

Pera dimecres estava anunciat el debut de *The Balcers*, número sensacional, y pera l' endemà la primera sortida de las germanas Merletti y de Leo Aspiotis, veritables celebritats precedidas de gran fama.

La qüestió es que ab las *películas* y quatre atraccions d' estiu el Novetats se la campa...
¡Tots ho poguessim di aixís!

BOSCH

Com era d' esperar, la *Carmen* cantada per la Fons va ser un éxit rodó. Aquesta diva triomfa sempre, per la veu, per la figura, per l' art dramàtic que donan gran relleu al popular tipo de la cigarrera y que tant bé s' adoptan al personatge protagonista.

—Ab la ópera *Aida* ha debutat el tenor Halar, de veu simpática y de proporcions potencials exuberants. Cal consignar que aquesta obra ha sigut una de las més ben presentadas y dirigidas, conseguint un conjunt arrodonit molt acceptable.

—També la soprano Ranz ha obtingut justíssims aplausos ab la socorreguda *Bohème*, que aquest cop ha sigut cantada en la dolça parla de Stechetti.

—Dimecres de aquesta senmana devía tenir lloch el debut de la Sra. Lluisa Gilboni y del baix Brosa, quina aparició corresponia a la reprisa de *Giocconda*, de 'n Ponchielli.

—Ahir, dijous, benefici del Monte-pío d' empleats tranviaris, ab la 2.ª de *Tosca*, Concert, Fochs Artificials y Gran Ball, y ab el tranvía pagat pera tots els concurrents. No era difícil, donchs, augurar un ple a vessar, qu' es lo mateix que dir una espléndida recaudació pera la benéfica institució obrera, a la qual felicitem ben sincerament.

CÍRCOL DE PROPIETARIS (GRACIA)

Ab motiu de celebrarse la festa major de la barriada, aquesta societat va organisar espléndits festivals. Particularment el del día 16 va resultar en extrem brillant. El saló estava guarnit artísticament, ab senzillés y serietat, produhint un efecte magnífich.

A dita festa foren invitats els marinos alemanys, que sigueren obsequiats per la Junta en el departament del café, durant un dels intermedis de la ballaruga.

De gentada no 'n vulguin més: saló, pati y *passillos* estavan atapahits de lo bo y millor que en el ram de femellas guapas ostenta la ex-villa de Gracia.

CONCERTS NOCTURNS

(VALLVIDRERA)

S' ha celebrat el primer dels que la colonia ha organiat per aquest estiu.

La direcció va anar a càrrech del mestre Alfonso.

La concurrència, nombrosa y distingida.

La temperatura, frescal.

Y l' efecte de conjunt, admirable.

Execució de obras triadas entre 'ls millors compositors escoltadas ab relligiós silenci,

La festa major.

de nit, al mitj del bosch... ¡aixó es poesia de la bona!
¿Quan s' hi torna?...

L. L. L.

COPLAS

QUE 'S CANTAN EN L' OBRA «DE LA LLUNA A LA TERRA»

I

Desde aquí veig els urbanos
vermells y ab pantalons blancs,
y ab aquell barret de palla,
¡noy, quina fila que fan!
Semblan talment *guachindangos*
aquells del *Capitán Grant*,
que «esta vez les ha salido
un poquito desigual».

II

El Parque de Barcelona
está obert de bat a bat;
a las nits hi han teatros
d' ópera, sarsuela y ball.

Com la llum es molt escassa
y al Parque hi entra tothom,
també hi fan sombras xinescas
entre 'ls arbres pels recons.

III

Els cotxeros del tranvía
ara van enquadernats;
ja 's coneix, ja, que 'l seu sastre
es artista de bon tall.
Ab aquelles cacerolas
que portan al caparró,
quan ne veig sis de renglera
me semblan soldats de plom.

IV

Cada terra fa sa guerra
diu l' adagi catalá:
no es extrany que Catalunya
ballin sardanas en gran.
La sardana es una dansa
de tot un poble de cor,
que sens distinció de classes
forma cadena d' amor.

LLUÍS MILLÀ

ESQUELLOTS

¿Serán ells? ¿No serán ells?

Ens referim á n' en Carlos
Blanch Queraltó y á n' en Vicens
Cuyás, detinguts el passat diven-
dres com á sospitosos de compli-
citat en la colocació de la bom-
ba de la *golondrina*.

Sembla que lo que, principal-
ment, ha induhit á la policia á
realisar aquestas detencions es la
circunstancia de ser el primer
cusí de n Rull, de qui—diuhen
—sigué recader y home de con-
fiansa durant tot el temps que va
estar á la Celular. L' altre detin-
gut, en Cuyás, resulta ser l' amo
d' un cert taller clandestí de ma-
nyá, ahont ab molta freqüencia
rebia visitas de n Blanch Que-
raltó.

Ara bé, ¿quín valor tenen
aquests indicis?

Com LA ESQUELLA no es *El
Liberal*, ni *El Progreso* ni cap
d' aquests periódichs capassos de
treure such d' una pedra, lleal-
ment hem de confessar que no
ho sabém.

El temps s' encarregará d' acla-
rir lo que en el fons de tot aixó
pugui haverhi.

Y 'ns dirá si realment es una
pista ó una planxa.

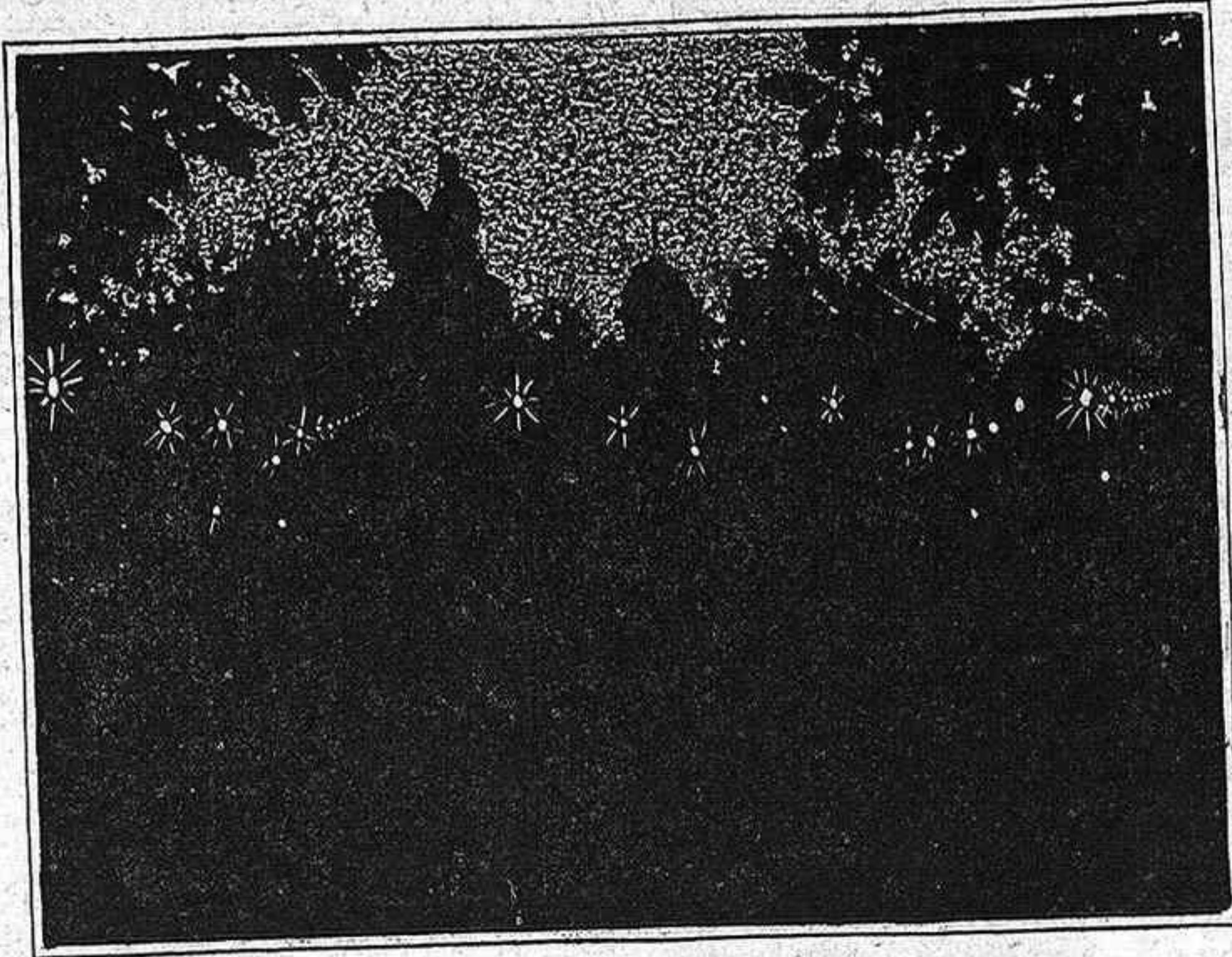
En la sessió celebrada pel Ajun-
tament la senmana passada un re-
gidor pretenia averiguar cóm está
aquest lío del ram de Consums,
ahont sembla que s' ha descubert
un *tarugo* oliós de considerable
importancia.

Pero va quedarse ab las ganas
de saberho.

Els senyors de la Comissió va-
ren tenir la bondat de no deixar-
se veure pel Saló de Cent.

¡Quí sab!... Potser se recordan
d' aquell ditxo que diu que *qui
maneja oli, els dits se 'n unta*.

NOTAS BARCELONINAS

Vista general del Parch, á l' hora de las atraccions.

—Mireu noyas: pels llochs lluminosos no m' hi porteu, que 'm
podria veure algun nét y després ho xerraria á casa...
—Y bé!... Diria que ha anat al «Parque» y que ha vist l' *Avi*...
¿qué té de particular?...

CATALUNYA PINTORESCA

La Escala.—PORT D' EN PERRIS.

(Inst. ESQUIROL)

Y pera evitar malas interpretacions, no volen manejarse de cap manera.
Ni retóricament.

El senyor Tressols ha dimitit.
Molt bé.

Lo deplorable es que, segons ha explicat als periodistas, el fracassat Goron barceloní té'l propòsit de fer declaracions *sensacionals*.

Per lo que 's veu, els pobres vehins de la ciutat comtal hem d' estar sempre sufrint una calamitat ó altra.

Primer, bombas.

Després, declaracions de 'n Tressols.

¿No hi haurá entre 'ls seus coneguts un' ánima compassiva que fassi entendre al dimitent polissón que tot lo qu' ell pugui declararnos ens importa tres pitos?

El mal us que 's fa del telégrafo.

A un diari local, parlant del conflicte dels duros, li diuen desde Madrit:

«En la oficina del Banco destinada al cambio de billetes por plata ha habido *inusitado* movimiento; pero esto ocurre siempre los viernes por la necesidad de disponer los sábados de grandes cantidades de plata menuda para el pago de jornales.»

Llegint aquesta penjarella de perogrulladas, de fixo que á tothom se li acudirán las mateixas reflexions:

Si aixó ocorreix tots els divendres, ¿per qué, donchs, diuen qu' es *inusitado*?

Y si además el fet no té res de particular, ¿quina necessitat hi havía de comunicárnosho telegráficamente?

Més del galimatías de la moneda:
«*Centa, 14.*—En Tetuán se teme que haya un conflicto con motivo del canje, porque hay muchos moros que tienen los duros enterrados.»

¿Y qué?

¿Que potser han perdut el títul del ninxo y ara no 'ls poden desenterrar?

—Entussiastas del tocino:
cuydado ab la carn de porch,
que s' han descubert molts *bisbes*
atacats d' un mal traydor.

Un mal que s' ha fet de moda

y que 's titula «mal roig»...

Tinguin compte ab l' advertencia

no menjin tocino, donchs...

—Bé, veurá... ¿que 'n menja en Nel-lo?..

—Oh, ell es de la Comissió!

Divuyt regidors varen assentarse á taula en el banquet celebrat al Tibidabo en obsequi als jefes y oficiales de la esquadra inglesa.

L' endemá l' Ajuntament celebrava sessió, y ¿saben quánts concejals varen dignarse assistirhi?

Vuyt.

Es lo qu' ells dirán:

—Com que á las sessions no hi ha xampany ni puros y als banquets sí...

De totas maneras, queda per centéssima vegada demostrat que alguns regidors barcelonins tenen més afició al xellis que á la recta administració dels interessos comunals.

* * *

Y ara que parlém del tiberi del Tibidabo.
 ¿Ja saben que entre la premsa lerrouxista local ha aparegut, ab motiu d' aquest sopar, una dissidència bastant significativa?

Calculin vostés mateixos.
 Segons *El Liberal*, la taula del banquet estava disposada en forma de U.

En cambi *El Progreso*, amich de *treure punta* fins á las taulas, assegura que tenia forma de V.

¿Cóm el senyor Giner de los Ríos ó 'l senyor Sol y Ortega, vicaris de la parroquia lerrouxista, no procuran evitarlas aquestas discrepancias que tan poch diuhen en favor de la unitat del partit?

Per cert que 'l mateix *Liberal*, que va dedicar gran espay á descripció del tiberi, explicava que mentres els convidats estavan menjant, hi havia á fora un grupu molt numerós de curiosos que s' ho miravan.

¿No sab l' *eco de las secuestradas* y de las *ramas de brezo* qui eran aquells miróns?

Els representants dels que varen pagar las 5,000 pesetas import del xeflis.

¡Ave María puríssima!

«Anoche se inauguró el teatro del Parque... El local es sumamente espacioso, presentando buen aspecto... El escenario ha sido emplazado con acierto... Las condiciones acústicas son inmejorables...»

¿Qui dirían qu' es el tranquilás que ha tingut la humorada de parlar en aquestes termes d' un teatro que, segons unánim parer dels que l' han vist, es un desdoro pel Parch y una vergonya per Barcelona?

¡El *Brusi*, el *grave* y *sesudo Brusi*!

Ara sí que creyém de debó que 'l pobre vell del carrer de la Llibreteria repapieja.

L' *Asilo de Santa Lucía* pera cegos se llueix.

L' any passat vá rifar un *chalet* al Tibidabo. Aquest any no passa per menos d' una casa de quatre pisos á la Rambla de Catalunya cantonada al carrer de Valencia.

Ara sí que s' extingirá un terme barceloní ben popular. ¿Qui s' atrevirá á dirne d' una casa minúscula ó rónega una *Caseta de Santa Lluçia*?

El día de la execució de 'n Rull va trobarse en un urinari un *pasquin* que deya: «Avuy bomba». Y una bomba esclatava la mateixa tarde en una golondrina.

Desgraciadament, donchs, el tal *pasquin* va encertarho. Y vet' aquí que 'l jutje de Marina encarregat de descubrir als autors d' aquest vil atentat se diu Pasquin.

Ara es qüestió d' exclamar, donchs:
 —Deu vulga que aquest *Pasquin* tinga tant acert com l' altre!

Y que 'l tal senyor se belluga es induptable, ja que, á jutjar per la premsa diaria, l' endemá de la explosió ja s' havia trobat una pista: el cosí de 'n Rull.

Tribunas y Liberals n' han anat plens aquestes días: *El primo de Rull... Lo que dice el primo... El primo incommunicado...*

No es que no tinguém fé ab el senyor Pasquin, molt al contrari, pero, ay...

Nosaltres no sabém *pas quin* será aquí el *primo*: si el cosí de 'n Rull ó el pobre Benet, lector de la premsa barcelonina.

—En Tressols ha dimitit!
 —¿Vols dir qu' es vritat?
 —Palabra!
 —Noy,... donchs en Comas m' ha dit

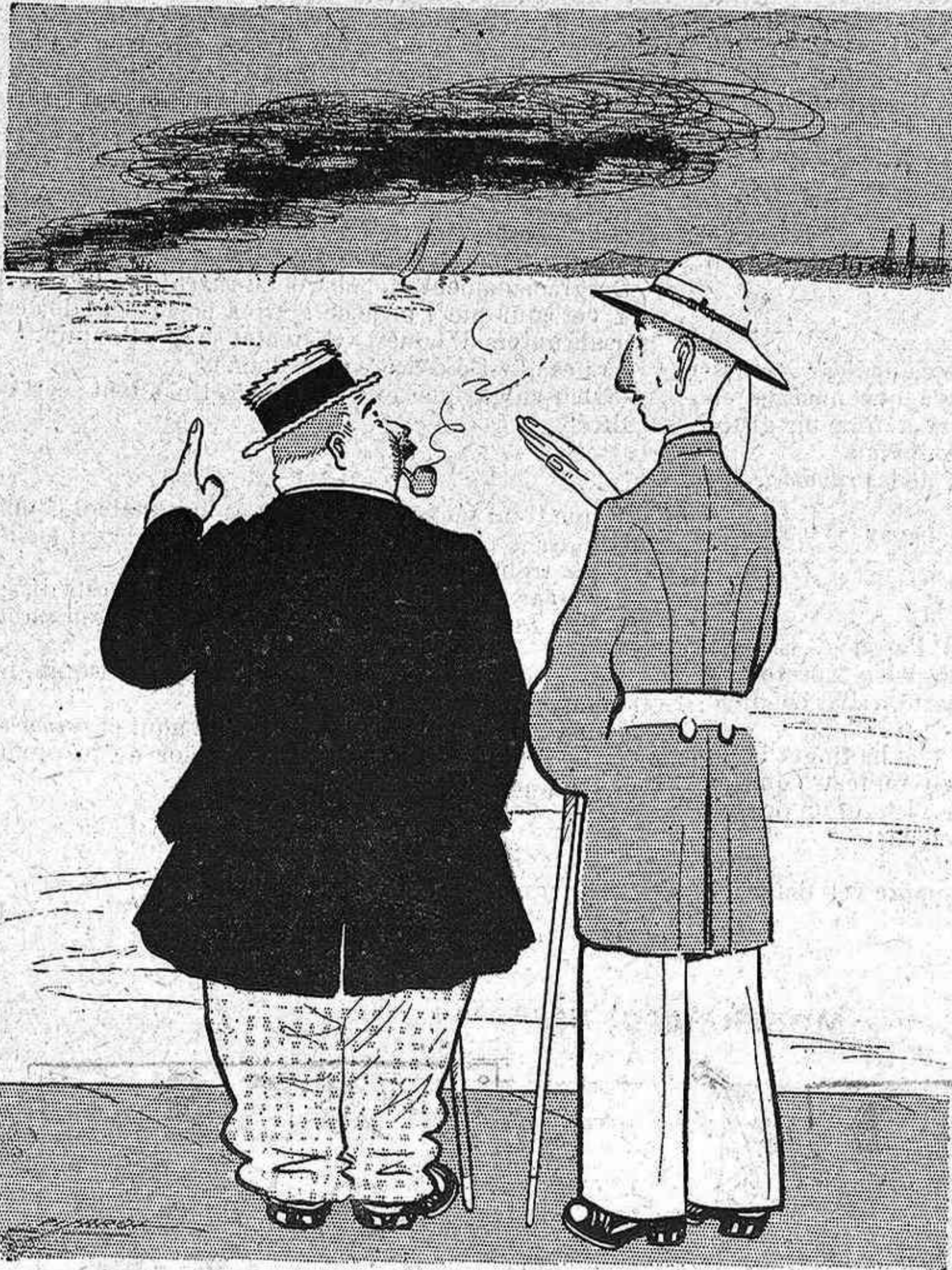
MOSTRARI D' ESSES

—¿Qué es eso, Sidro?

—Un recort de lo que 'ls inglesos han fet per aquests carrers.

LA SORTIDA DE LA ESQUADRA

—Vaja, abur; ja no tenim inglesos...

—¿Que nó?... Se conoce que V. no frecuenta mucho la Casa Grande...

que al Observatori Fabra
[ni una oscilació han sentit]

El senyor Bastardas va rebre l' altre dia á don Joseph Carmona.

¿Quí es aquest Carmona?, preguntarà el llegidor intrigat.

No s' alarmin.

Aquest Joseph Carmona es un estimable colega de don Albert: es l' actual arcalde de Sevilla, que ha tingut á bé fer una visita de compliment á nostra primera autoritat municipal.

Un arcalde de Sevilla
no es certament, cap cas raro...
¡A Barcelona n' hem vist
tants, d' arcaldes sevillanos!

—Tan aviat, senyor Ossorio,
no calia que tornés!...

—Oh, es un cas de gran urgencia...

—Qué es?

—¡Haig d' empipá als barbers!

Un andalús n' explicava una de las sevas.

—Una vegada... (jo ho vaig veure)... un elefant se va posar á plorar sentint tocar el piano.

—Vol dir?... ¿y á qué creu qu' es degut aquest sentiment especial?

—Jo vaig suposar qu' era que las teclas havian sigut construïdas ab marfil dels ullals de la seva mare.

NOTAS DE CASA

Cartells de Jochs Florals.

Hem rebut el del Certamen literari-musical que l' primer de Novembre se celebrarà á la ciutat de Girona. Els premis oferts son vintiquatre y las composicions que hi optin han de ser enviadas al Secretari del Consistori (Passeig del Carme, 18) per tot el dia primer d' Octubre.

... També hem rebut el cartell dels Jochs Florals que la secció de Ciencias y Lletres del Centro de Lectura de Reus prepara per una fetxa que oportunament será anunciada.

Els treballs que aspirin á guanyar els premis oferts, que son vuyt y tots en metálich, podran enviarse en la forma de costum fins al dia 30 de Setembre al Secretari del Jurat, Centro de Lectura, Reus.

... A las nou y mitja de la nit del vinent diumenge celebrarà l' Esbart Catalá de Dansayres la seva sessió inaugural en el Palau de la Música Catalana. En la festa, que será dedicada al Orfeo Catalá, s' executaran alguns ballets populars catalans, premiats en els concursos de música catalana que anualment organisa l' Orfeo.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA I.—*Xa-ra-da.*
- 2.ª ID. II.—*Lle-o-na.*
- 3.ª ANAGRAMA.—*Marti, marit, timar.*
- 4.ª QUADRET.—*Cara, anar, rata, aram.*
- 5.ª ANUNCI MARÍTIM.—*Espanyol.*
- 6.ª TARJETA.—*Las francesillas.*
- 7.^a ACENTÍGRAFO.—*Seria, séria.*

8.^a CONVERSA.—*Reuma.*

9.^a GEROGLÍFICH.—*Dos assistents mes deu assistents, son dotze assistents.*

QUÉNTOS

En el moment de servir una tassa de café ab llet al senyoret, la Manela diu ab tota ingenuïtat:

—Prénguisse'l desseguida perque es bastant fret.

—¿Com ho sabs?... ¿que l' has tastat?

—No senyor... pero hi he ficat el dit.

Pera obsequiar á un amich que ha anat á visitar-lo, en Palaudarias destapa una ampolla de ví, y n' hi ompla una copeta.

—Aquest ví, perque ho sápigas, fa més de vint anys que l' conservo, li diu. ¿Qué te 'n sembla?

L' altre, després de paladejarlo ab fruició:

—Me sembla... que has tingut molta paciència!

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, 20

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, Olm. 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.^a

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat número 2

Demà dissapte, dia 22

EXTRAORDINARI

DE

La Campana de Gracia

ILUSTRACIÓ ESPLÈNDIDA

COMPLERTA INFORMACIÓ GRÁFICA DEL MONUMENT Á MIQUEL SERVET

Text de 'n Magí Pons, Gabriel Alomar, Bas y Socías, C. Gumá, J. Aymamí, Joseph Prat, Jeph de Jespus y altres coneguts escriptors.

8 planas * 10 céntims

EDICIONS POPULARS D'EN

SANTIAGO RUSIÑOL

ANANT PEL MÓN
EL MISTIC
ORACIONS (AGOTADA)
FULLS DE LA VIDA (AGOTADA)
ELS JOCS FLORALS DE CANPROSA
EL BON POLICIA
MONOLEGS
LA BONA GENT (AGOTADA)
TARTARIN DE TARASCÓ
EL PATI BLAU

EL POBLE GRIS
LA MARE
L'ALEGRIA QUE PASSA
LA «MERIENDA» FRATERNAL
L'HEROE
LLIBERTAT!
LA FIRA DE NEUILLY
ELS SAVIS DE VILATRISTA
L'AUCA DEL SENYOR ESTEVE
L'HEREU ESCAMPA

Preu de cada tomo, UNA pesseta

LOS CENT CONÇEYLS del Conçeyl de Cent escrits de má de Fra Feliu Piu de Sanct Gviu canonie de la Seu ab altres **Maximes e Veritats** que shi enclouhen e son en vers.

Se ven a Barcelona a can LHOPIS llibraire a la marca LA ESQUELLA DE LA TORRATXA, Rambla dels Caputxins, sota l'Hostal del Orient, e per tot arreu, al preu de

UNA PESSETA

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l'import en libransas del Giro Mútuo ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá a volta de correu, franca de ports. No responém d'extravíos, si no 's remet ademés un ral pera certícat. Als corresponsals se 'ls otorgan rebaixas.

FESTAS MAJORS

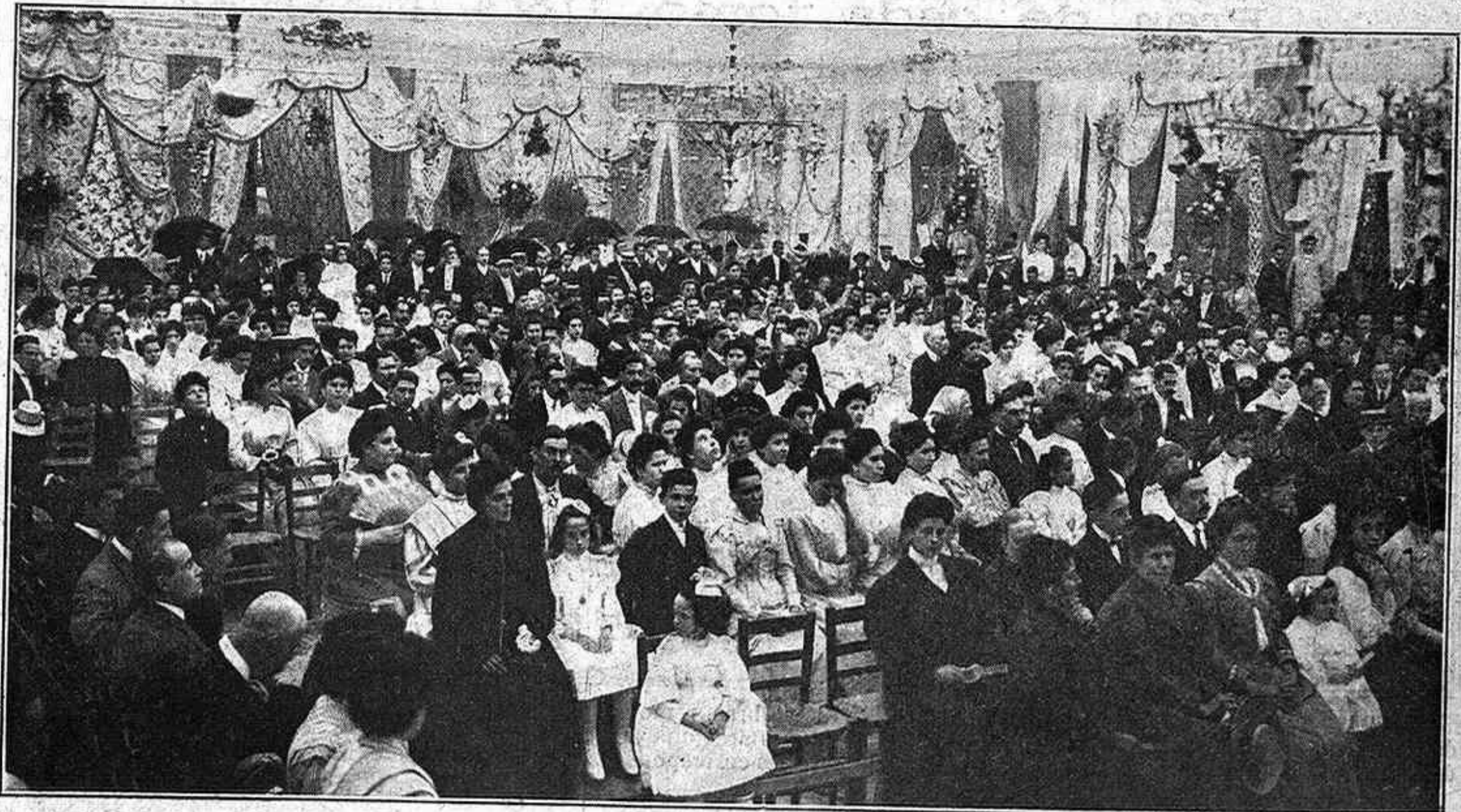

La reyna dels Jochs Florals de Gracia, senyoreta D.ª Clara Rey, ab la seva cort d' amor.

La reyna dels Jochs Florals de Badalona, senyoreta D.ª Orsina Baget, ab la seva cort d' amor.

Ballant sardanas á la plassa de Sant Jaume, de Gracia.

Envelat de la societat *Gent Nova*, de Badalona.